

Млъкна той.

Дотътри столъ,
намусено ;

седна еъ жгъла,
успокои се.

— Дай една
цигара
да изпуша,
че въ устата ми
на гробъ
мерише ! —

Пуши,
погледъ
по стениѣ мѣта :

— Съсь портрети
всичко
си накичилъ !

Ако тъй
се ставаше
писатель,
фотографътъ,
братъ,
ще е най-личенъ !

Стихове
да пишешъ
трѣбва, драги ;
твои стихове,
а не
букети
отъ слова,
изъ разни книги

крадени.

После
не обичамъ
и куплети